

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115218916
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8115218916.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: P. S. S., nar.: XX.XX.XXXX, H. XXX/XX, K., zastúpeného JUDr. Jánom Klimekom, advokátom, Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, proti žalovanému: C. S., nar.: XX.XX.XXXX, Z. XX, K., zastúpenému A. O. S., nar. XX.XX.XXXX, U. XX, o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 13C/307/2015-60 zo dňa 21.01.2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a výroku o trovách konania.

Odmieťa odvolanie voči výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal vypratania nehnuteľnosti, a to veci z jeho parcely č. L. XXXX/XX, zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. K. a žiadal uložiť žalovanému, aby bez súhlasu vlastníka na tejto parcele neparkoval. Uvedený nárok bol súdom prvej inštancie vylúčený na samostatné konanie z konania vedeného pod sp. zn. 13C/10/2014, v ktorom bolo o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému umožniť mu prechod peši a motorovým vozidlom po parcelách KN č. XXXX/XX, č. XXXX/XX k parcelám žalobcu L. XXXX/XX a XXX v k. ú. K., o čom bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 05.12.2017 tak, že žaloba bola zamietnutá. Žalobca žalobu v časti o vypratanie nehnuteľnosti parcely č. L. XXXX/XX odôvodňoval tým, že žalovaný na uvedenú parcelu uložil chladiaci box, psiu búdu, rôzne náradie a často tam parkuje. Žalovaný takýmto konaním neumožňuje žalobcovi vec v jeho vlastníctve riadne užívať.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil tvrdiac, že je výlučným vlastníkom parcely E. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvorí o výmere XXX m², zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. K. s tým, že parcela označená žalobcom E. č. XXXX/XX, k. ú. K. sa celá prekrýva s časťou parcely č. XXXX/XX a parcely č. XXXX/XX, k. ú. K., ktorej je tiež vlastníkom.

4. Uznesením č. k. 13C/307/2015-5 zo dňa 10.08.2015 prvoinštančný súd prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 16C/54/2015 (o určenie

vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, ktorú inicioval žalovaný). V uvedenej veci bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom č. k. 16C/54/2015-444 zo dňa 17.01.2018, ktorý nadobudlo právoplatnosť 25.04.2018 tak, že za vlastníka parcely E. č. XXXX/XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 38 m², zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. K. je C. S. (tu žalovaný). Dôvody prerušenia danej veci preto pominuli.

5. Žalobca podaním zo dňa 11.10.2019 navrhol prerušiť konanie z dôvodu podľa § 164 CSP s tým, že ohľadom parcely L. č. XXXX/XX, k. ú. K. podal žalobu o určenie vlastníckeho práva, konanie, o ktorej sa vedie pod sp. zn. 7C/51/2019.

6. Prvoinštančný súd v danej veci po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 123; § 126 ods. 1 CSP, ako aj § 162 ods. 3 a § 164 CSP skonštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 16C/54/2015-444 zo dňa 17.01.2018 bolo určené, že žalovaný C. S. je vlastníkom spornej nehnuteľnosti - parcely E. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 38 m², zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. K. v podiele 1/1.

7. Súd prvej inštancie tiež zistil, že žalobca spolu s ďalšími dvoma žalobcami podal žalobu o určenie, že sporná nehnuteľnosť patrí do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva jeho matky a jej nebohého manžela na tom skutkovom základe, že k vydržaniu predmetnej parcely muselo dôjsť v prospech žalobkyne v 1. rade a jej manžela najneskôr ku dňu 31.12.2002. Uvedené konanie uznesením zo dňa 25.11.2019 bolo zastavené pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci pod sp. zn. 16C/54/2015. Uvedené rozhodnutie z dôvodu podania odvolania žalobcami nie je právoplatné.

8. V prejednávanej príhode sa žalobca voči žalovanému domáha vypratania spornej nehnuteľnosti odvodzujúc to od svojho vlastníckeho práva k nej. Základným predpokladom úspešnosti takejto (zapieracej) žaloby je však nepochybne prioritne najmä aktuálne vlastnícke oprávnenie žalobcu vyplývajúce z tvrdeného skutkového stavu (rozhodujúcich skutočností), ktorými je žaloba odôvodnená, a ktorými je tak vymedzený predmet konania (tvrdený nárok) i jeho základ. Žalobca však v tomto prípade, vychádzajúc zo skutočností uvedených v žalobe, aktuálne žiadne riadne vlastnícke oprávnenie k spornej nehnuteľnosti (v čase rozhodovania súdu) nepochybne nemá, preto žaloba oprávnená nie je.

9. Vo vzťahu k prerušeniu konania uviedol, že toto upravuje ust. § 164 CSP, podľa ktorého ide o prerušenie konania fakultatívnej, závislej od úvahy súdu. Rozhodujúcim je zistenie, že prebieha iné (súdne alebo správne) konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať (podstatný) význam pre rozhodnutie súdu. Prerušenie závisí aj od posúdenia ďalších okolností veci („ak súd neurobí iné vhodné opatrenie“). Za danej situácie prerušenie konania nie je povinné a závisí od úvahy súdu, a to najmä z dôvodu vhodnosti, resp. hospodárnosti konania.

10. Podľa súdu prvej inštancie absentuje prvý predpoklad pre prerušenie konania, keďže konanie o určenie, že sporná nehnuteľnosť patrí do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva odlišných osôb od žalobu - jeho rodičov, pre konanie o aktuálnej (vlastníckej) žalobe žalobcu (o vypratanie spornej nehnuteľnosti). Základným predpokladom pre úspech žalobcu voči žalovanému v konaní o vypratanie nehnuteľnosti v zmysle § 126 OZ je najmä (žalobcove) aktuálne vlastnícke alebo iné vecné právo spornú nehnuteľnosť držať a mať u seba (nerušene užívať) a nie je vlastnícke právo iných osôb (jeho rodičov). Ani eventuálne určenie toho, že sporná nehnuteľnosť mala údajne patriť do zaniknutého BSM rodičov žalobcu, teda nie do vlastníctva žalobcu, žalobcovi žiadne jeho údajné právo voči žalovanému na vypratanie nehnuteľnosti nemá význam. V konaní vedenom pod sp. zn. 7C/51/2019 (na ktoré odkazuje žalobca) sa rieši vlastníctvo niekoho iného (matky žalobcu a jeho otca) a nie žalobcu. Takéto konanie je bez významu pre aktuálne (chýbajúce) vlastnícke oprávnenie žalobcu. V sporovom konaní totiž súd nemôže nahrádzať dedičské konanie, ktoré má svoj osobitý postup a môže sa dotýkať aj práv iných osôb. Dokonca ani „jediný dedič“ sa nemôže s úspechom domáhať žalobou vypratania nehnuteľnosti, patriacej do dedičstva, pokiaľ táto nebola predmetom konania o dedičstve, ohľadom ktorej mu nebolo potvrdené nadobudnutie dedičstva (v tejto súvislosti poukázal na rozsudok ČR z 27.04.2011, sp. zn. 30Cdo/3368/2010).

11. Ďalej konštatoval, že ak by aj sporná nehnuteľnosť mala patriť do BSM matky a otca žalobcu, vzhľadom na to že po smrti jeho otca nebola doposiaľ prejednaná a priznaná žalobcovi ako dedičovi v dedičskom konaní, neoprávňuje ho to na úspešné podanie žaloby o vypratanie spornej nehnuteľnosti, alebo jej (potenciálne) zdedenej časti (teda ani ako potenciálny dedič v spore o jej vypratanie nehnuteľnosti aktuálne aktívne legitimovaný zatiaľ nie je).

12. Uviedol, že pre žalobcu (ktorý je jedným zo žalobcov aj v konaní o určenie vlastníckeho práva vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 7C/51/2019) je v zmysle ust. § 228 ods. 1 CSP záväzný výrok právoplatného rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16C/54/2015-444 zo dňa 17.1.2018, podľa ktorého je vlastníkom spornej nehnuteľnosti žalovaný.

13. Prvoinštančný súd tiež uviedol, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7C/51/2019 sa tak nerieši žiadna taká otázka, ktorá by mohla mať podstatný význam pre rozhodnutie o aktuálnej žalobe žalobcu na vypratanie nehnuteľnosti, a to aj vzhľadom na pochybnosti o prípustnosti tohto iného konania pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci (aj vzhľadom na rozhodnutie o jeho zastavení) dospel k záveru, že návrh na prerušenie konania dôvodný nie je a o jeho zamietnutí rozhodol uznesením, proti ktorému odvolanie prípustné nie je (poukázal na publikáciu CSP, Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 1204). Rozhodol tak spolu s rozhodnutím vo veci samej, kde jeho žalobu o vypratanie nehnuteľnosti, vzhľadom na vyššie uvedený zjavne nedostatok aktuálneho vlastníckeho oprávnenia žalobcu, ako nedôvodnú taktiež zamietol.

14. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP, ako aj § 257 CSP, keď nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by bolo možné úspešnému žalovanému jeho vzniknuté trovy konania celkom výnimočne nepriznať. Konštatoval, že strana, ktorá realizuje kroky k začatiu alebo trvaniu občianskeho súdneho konania, musí vždy zvážiť jeho začatie, resp. obranu v ňom, a preto musí znášať aj dôsledky s tým spojené, plynúce z jej procesného neúspechu v konaní. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu ČR pod sp. zn. IV. ÚS/3678/12, podporujúci jeho názor.

15. Keďže žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, preto mu súd voči žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením.

16. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, ktoré odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) a ods. 2 CSP tvrdiac, že je vecne nesprávne a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že trvá na všetkých svojich stanoviskách, ktoré vo veci už predložil. Ako zásadnú výhradu uviedol to, že súdom nebolo vyhovené jeho návrhu zo dňa 11.10.2019 na prerušenie konania. Tvrdil, že je potrebné zohľadniť postup súdu, keď ešte v rokoch 2014 a 2015 poučil žalovaného, keď za vtedajšieho stavu bol on zapísaný v katastri nehnuteľnosti ako vlastník spornej parcely, kedy by bol jeho nárok dôvodný na vypratanie, no bol žalovanému poskytnutý čas na to, aby podal žalobu o určenie vlastníckeho práva a následne bolo konanie prerušené. Návrh žalobcu na prerušenie konania však už posúdil inak, preto porušil rovnosť strán a založil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Rovnako vyslovil svoj nesúhlasný názor, že žaloba vo veci sp. zn. 7C/51/2019 nie je dôvodom na prerušenie konania. Aj keď bolo v uvedenom konaní vydané uznesenie o zastavení konania, toto nie je právoplatné. Dovtedy stále platí, že prebieha konanie, ktorého výsledok môže mať vplyv na predmetné konanie. V prípade vyhovenia petitu vo veci sp. zn. 7C/51/2019 by nasledovali ďalšie zákonné postupy, t.j. prejednanie dedičstva, a tak by sa následne žalobca stal osobou oprávnenou na podanie žaloby o vypratanie nehnuteľnosti. Je aj ekonomickým záujmom, aby sa zbytočne nezačínali ďalšie konania medzi účastníkmi. Súd by tak nenahrádzal konanie o prejednanie dedičstva. Ohľadom možnosti podať odvolanie voči uzneseniu o neprípustení prerušenia konania poukázal na ust. § 389 ods. 2 CSP.

17. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že odvolanie žalobcu nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia odvolania. Žalobca absolútne neodôvodnil svoje odvolanie vo veci samej (výrok o zamietnutí žaloby). Neuviedol v čom považuje rozhodnutie vo veci samej za „nesprávne“, neuviedol dôvody, ktorými chce preukázať odvolacie dôvody. Vo svojom odvolaní sa vyjadruje len k zamietnutiu návrhu na prerušenie konania. Odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania pritom nie je prípustné. V ďalšom uviedol, že základnými predpokladmi úspešnosti žaloby o vypratanie nehnuteľnosti sú o preukázanie vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnosti a skutočnosť, že žalovaný nehnuteľnosť neprávom zadržuje (využíva). Žalobca ani jeden z týchto predpokladov nepreukázal. Žalobca nie je vlastníkom predmetnej parcely, lebo jej vlastníkom je žalovaný na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 16C/54/2015, ktorý nadobudol právoplatnosť 25.04.2018, preto žalovaný predmetnú parcelu neprávom nezadržuje. Žaloba je nedôvodná a žalobca nemá aktívnu hmotnoprávnu legitimitáciu. S poukazom na § 164 CSP uviedol, že prerušenie konanie podľa uvedeného ustanovenia je fakultatívne a závisí od úvahy súdu. Podľa neho v konaní pod sp. zn. 7C/51/2019 sa nerieši otázka, ktorá

by mala vplyv na toto konanie. Žiadna rovnosť strán sporu v konaní porušená nebola. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

18. K replike žalovaného k odvolaniu žalobcu sa tento vyjadril tak, že na svojom odvolaní trvá a nesúhlasí s konštatovaním žalovaného vo vyjadrení. K námietke o neprípustnosti odvolania voči uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania uviedol, že už v odvolaní bolo odkazované na ust. § 389 ods. 2 CSP. Uznesenie súdu o zastavení konania vo veci sp. zn. 7C/51/2019 bolo napadnuté odvolaním, o ktorom sa vedie konanie na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 13Co/13/2020. V prípade jeho úspešnosti by to vyvolalo veľa problémov z hľadiska ďalších postupov zo strany oboch účastníkov a vyvolalo by to viacero súdnych sporov. V prípade jeho neúspešnosti žalobca by primerane reagoval na postup v danej veci. Je mu známy stav na katastri ohľadne spornej parcely, ale práve v konaní 7C/51/2019 sa domáha jeho zmeny. Rozsudok vo veci 16C/54/2014 nadobudol právoplatnosť len z dôvodu neskorého podania odvolania, ale poukazyval v ňom na celý rad pochybení pri nadobudnutí vlastníckeho práva žalovaným k spornej parcele. Súdy by mali hodnotiť aj postoj žalovaného za viac ako 20 rokov k tomu, že jeho právny predchodca uvedenú nehnuteľnosť mal na katastri zapísanú na svoje meno a žalovaný s ním jednal ako s vlastníkom. Uviedol, že aj odvolací súd by mohol konanie v danej veci prerušiť a počkať na rozhodnutie vo veci 13Co/13/2020.

19. K replike žalobcu zo dňa 23.03.2020 sa žalovaný už nevyjadril.

20. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné čo do veci samej (§ 355 CSP) a neprípustné čo do výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 164 CSP (podľa § 357 písm. n) CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie vo veci samej, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 20.04.2021 a dospel k záveru, že odvolania žalobcu čo do veci samej nie je dôvodné a odvolanie proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nie je prípustné.

21. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore čo do merita veci na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu ani v priebehu odvolacieho konania žalobca nepredostrela taký relevantný argument, teda taký argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by mohol priniesť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie.

22. Možno teda skonštatovať, že súd prvej inštancie dal vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalobcu a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jej základného práva na spravodlivé súdne konanie a porušenie rovnosti strán sporu. Súd prvej inštancie postupoval v súlade so záväznými právnymi predpismi a majúci na pamäti základné právo strán konania na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite. Odvolací súd preto v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP.

23. Vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje (§ 126 ods. 1 z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ďalej len OZ).

24. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol a len na zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že ust. § 126 OZ upravuje nárok vlastníka na súdnu ochranu. Vlastník veci totiž je oprávnený vec držať, užívať a požívať jej plody a úžitky v rátnosti oprávnenia nakladať s ňou. Vlastník veci sa môže žalobou domáhať ochrany proti inému subjektu, ak mu tento zasahuje do jeho vlastníctva porušovaním oprávnení ako vlastníka. V každom takomto spore má aktívnu

legitimáciu vlastníka veci. Pritom vlastnícke právo musí trvať až do poskytnutia súdnej ochrany. Pasívna legitimácia prislúcha osobe, ktorá zasahuje do vlastníckych oprávnení vlastníka a nemá na to žiaden právom aprobeovaný dôvod. Zákonnou podmienkou úspechu všetkých žalôb vo veciach vlastníckych je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu. Bez preukázania svojho vlastníckeho práva nie je totiž žalobca aktívne legitimovaný domáhať sa ochrany, ktorá mu iba ako vlastníkovi môže prislúcha.

25. Aj odvolací súd preto má za to, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu žalobca nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok na ochranu vlastníckeho práva a to, aby bol vlastníkom parcely L. č. XXXX/XX, evidovanej na LV č. XXXX, k. ú. K., lebo táto patrí žalovanému. Nebolo možné preto poskytnúť žalobcovi súdnu ochranu tak, ako sa jej domáhal, a to uložiť žalovanému povinnosť odpratať všetky svoje veci z nehnuteľnosti - parcely č. L. XXXX/XX, zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. K. a aby bez súhlasu žalobcu na tejto parcele neparkovať, keďže vlastníkom predmetnej parcely je žalovaný. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu v merite veci ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to spolu aj so správnym výrokom o trovách konania.

26. Žaloba o určenie vlastníckeho práva a o vydanie, resp. o vypratanie nehnuteľnosti je právnym prostriedkom vlastníka na ochranu svojho vlastníckeho práva. Základnými predpokladmi úspešnosti takejto žaloby sú preukázanie vlastníckeho práva žalobcu a skutočnosť, že žalovaný vec neprávom zadržuje a pri určovacej žalobe aj preukázanie naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení (viď časť rozsudku NS SR z 28.09.2010, sp. zn. 6Cdo/179/2010).

27. Vo vzťahu k výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodov podľa § 164 CSP s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/51/2019 zamietol, odvolací súd odvolanie proti uvedenému výroku postupom podľa § 386 písm. c) CSP odmietol. Podľa uvedeného ustanovenia odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Preto odvolanie proti I. výroku rozsudku súd odmietol ako odvolanie podané proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Uvedený záver vyplýva z ust. § 357 písm. n) CSP, podľa ktorého odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP. Keďže súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a uvedené ustanovenie striktne uvádza, že je možné odvolanie podať iba proti uzneseniu o prerušení konania podľa § 164 CSP, z uvedeného a contrario vyplýva, že proti zamietavému uzneseniu o návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 164 CSP odvolanie nie je prípustné.

28. V danej veci neobstojí ani poukaz odvolateľa na ust. § 365 ods. 2 a § 389 ods. 2 CSP, keďže odvolaním napadnutý rozsudok vo veci samej nebol odvolacím súdom zrušený a odvolací súd ani nemal za to, že návrh žalobcu na prerušenie konania má vady uvedené v § 365 ods. 1 CSP, a to také, ktoré by mali vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Tak, ako správne súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku konštatuje, že ani prípadný iný výsledok konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/51/2019 bez všetkého by neprivodil pre žalobcu nadobudnutie vlastníckeho práva k parcele č. L. XXXX/XX, zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. K., čím by sa mohol žalobca stať aktívne legitimovaným v spore o ochranu svojho vlastníckeho práva vo vzťahu k uvedenej parcele. Odvolací súd len dodáva, že vec sp. zn. 7C/51/2019 bola skončená zastavením konania uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 7C/51/2019-35 zo dňa 25.11.2019, ktoré uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/13/2020-77 zo dňa 27.11.2020, a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03.01.2021. Aj keď žalobca v odvolaní opätovne navrhoval predmetné konanie prerušiť do právoplatného skončenia konania sp. zn. 13Co/13/2020 vedeného na Krajskom súde v Prešove, toto konanie už bolo ukončené, preto by odpadol dôvod na prerušenie konania podľa návrhu žalobcu, ak by takýto dôvod vôbec existoval. Odvolací súd preto o tom už nerozhodoval.

29. Odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II.ÚS/44/03, III.ÚS/209/04, I.ÚS/117/05, III.ÚS/191/2013). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť

analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.04.2016). Odvolací súd tak dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie čo do veci samej vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS/50/04).

30. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré nemohli spôsobiť zmenu či už právneho posúdenia veci alebo zmenu rozhodnutia v napadnutom rozsahu ako takú.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania proti v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi. Keďže odvolanie proti výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania bolo ako odvolanie podané proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa odmietnuté, čo v konečnom dôsledku analogicky je možné posúdiť ako zastavenie odvolacieho konania v uvedenom rozsahu, ktoré zaviniel žalobca podaním odvolania proti takémuto rozhodnutiu, aj vo vzťahu k uvedenému výroku bolo namieste žalovanému priznať náhradu trov odvolacieho konania.

32. O výške všetkých trov predmetného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).